

A szerelem határai

„Ez a történet a bőröd alá kúszik,
és ott zsidong tovább.”

– *Dióhéjban könyves és filmes blog*

fine
selection

H E T E I R A

HETEIRA

A szerelem
határai

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

I. FEJEZET

ACSILLAGOK FÉNYE SORRA KIHUNYT, keleten már ébredt a hajnal, és Echo végére ért a rituálénak. A szertartástisztás fűvébe font körben mostanra elpilledt a kisfiú, akinek első alakváltását ünnepelték. Hetek óta izgatottan várta a befogadási rituálét, amivel Echo mint vadőr hivatalosan a saját védelme alatt álló alakváltónak nyilvánította. Egy ötévesnek már az is különösen izgalmasnak számított, hogy ébren lehetett éjszaka, az meg végképp, hogy ő állhatott a varázskör közepére, és ezúttal minden róla szólt.

Echo gyengéden megérintette a vállát. Közben a mágiájával végigsimította az állatalakját, egy borzas szőrű kisbocsot. A vadőrmágiának köszönhetően mindig érzekelte az állatalakokat, akkor is, ha az alakváltók egészen magukba olvasztották őket.

– Máris vége? – kérdezte a gyerek, de közben ásított egyet. Echo órák óta varázsolt, de a fáradtság örömmé vált benne, amikor a gyerekek rámosolygott.

– Igen. Nagyon ügyes voltál – viszonzta vidáman a mosolyt.

– Éreztem a szellemek ölelését! – jelentette be a kicsi hirtelen születő éberséggel.

– Akkor nagyon szeretnek téged – simította végig Echo a gyerekek fejét.

A körön belül a szertartáshoz használt gyógynövények füstjének vad illata dominált. A bocs kíváncsian kezdett szaglászni. A kisfiú megint hatalmasat ásított, ahogy Echo a karjába vette. A szülők nem léphettek be a szertartásra kialakított körbe, de most várakozón mozdultak feléjük.

A szellemek ereje még egyszer végigsimított Echón és a gyereken, ahogy kiléptek a szertartáskörből. Hajnalillatú, hús levegő kavargott körülöttük. Az apa medvéje büszkén emelte fel a fejét, az anya pedig már ott is termett mellettük, és úgy ölelte magához a kisfiút, mint ha napokra szakadtak volna el egymástól. A medvéje is beburkolta a gyereket. Echo mágiája megérintette őket egy pillanatra, belesimított a bundájukba, nyugalmat, biztonságérzetet sugárzott feléjük.

– Láttad, milyen ügyes voltam? – kérdezte a kisfiú az anyukájától.
– Láttad, ahogy átváltoztam?

A szertartás alatt Echo vezette a medvét ki a gyerek szellemvilágából, de most ő és a szülei is egy emberként dicsérték meg, hogy nagyon is ügyesen váltott alakot.

Ilyen kis korban az alakváltást inkább az ösztönök és az erős érzelmek irányították, mintsem a tudatos döntés, de Echo sok gyereket segített mágiával és különböző technikák megtanításával, hogy minél előbb uralhassák az alakváltást.

Vadórként ő volt a felelős a megyéjében élő alakváltókért. Ő felügyelte azt, hogy ne okozzanak problémát a szellemteleneknek, akik még csak nem is tudtak a boszorkányok, alakváltók és más szellemerővel bíró emberek létezéséről. Gyógyított, támogatott, és szükség esetén segítette a területosztási kérdések rendezését is. Ha valakinek bármilyen sérülés miatt gondja támadt az alakváltással, hozzá fordult.

Most persze szó sem volt ilyesmiről, sőt. Ez a kisfiú korán mutatta az alakváltás jeleit, és pár héttel az ötödik születésnapja után teljesen át is változott holdtöltekor, amikor az alakváltó-mágia tetőzik. A befogadó szertartást újholdkor végezték el, mert Echo vadőrmágiája ekkor volt a legerősebb.

– Minden rendben van, ugye? – kérdezte Isaac lehalkított hangon. A felesége már elindult a kisfiúval, aki félig el is aludt a karjában, az alakjuk beleveszett a hajnali félhomályba.

– Igen, teljesen egészséges – bólintott Echo.

Isaac beletúrt ősziülő hajába, és boldogan sóhajtott fel. Rendszeresen dolgozott Echo és a legjobb barátnője, Tempest nyomozóirodájának. Senki sem hitte volna, hogy egy széles vállú, magas férfi jól bele tud veszni a tömegbe, de kiváló megfigyelőnek bizonyult. Echo tudta, hogy sok éve vártak a feleségével egy gyerekre. Az sem érdekelt volna őket, ha nincs szellemereje – az alakváltó-mágia nem mindig öröklődött –, de azért büszkén nézték a kismedvét.

Minden alakváltó családban akadt olyan gyerek, aki közönséges ember. Elfogadták, teljes értékű tagnak tekintették őket.

Többnyire.

– Köszönöm. – A medve ölelésbe burkolta Echo mágiját, még hozzá is dörgölőzött.

Echo nem vágyott külön hálálkodásra, hiszen a munkáját végezte, de jólesett még egyszer belemerülni a család örömébe. Ez adott egy kis erőt az előtte álló további feladatokhoz is: még rendbe kellett tennie a szertartástisztást, hálamantrát mormolni a szellemeknek a kisfiúért, a saját erejéért és azért, hogy erre a pár órára feljűk fordultak a figyelmükkel.

Hosszú volt a nap. És kimerítő.

Echo előző hajnal óta talpon volt, és most már csak valami szénhidrátról és alvásról álmodozott.

Amikor egyedül maradt, a jól végzett munka elégedettségével nyújtóztatta ki az izmait. Belélegezte a friss, hűvös levegőt. Ráérősen szedte össze a kőedényeket, amikben a gyógynövényeket égette, összegyűjtötte a hamut, fűvel dörgölte át az edényeket. Béke sziszegett benne.

És ekkor megérezte. Egy alakváltó közeledett.

Echo békéje úgy szívódott fel, ahogy a nap perzseli le a hajnali harmatot a levelekről. A szíve meglódult, megfeszülő izmokkal egyenesedett fel. A mágiája lüktetett.

Jön, jön, jön...

Hogy *ki* jön, az inkább csak halovány megérzés volt, mintsem bizonyosság. Erőt susogtak a lombok, régi fájdalomról zizegett a fű, kötődés édes emléke lüktetett a levegőben. Echo mégsem akart hinni ennek a megérzésnek.

Csakhogy a hatodik érzéke sosem hazudott.

A fák közül egy férfi lépett ki. A szürkületben is látszott, hogy magas, széles a válla, izmos az alkata, de főleg az, hogy olyan határozott a lépése, mintha övé lenne az erdő, a tisztás, a boszorkánykör.

És Echo.

Csakhogy Echo már tíz éve nem volt az övé.

És ő sem Echóé. Nem tartozott sem a vadjai közé, sem az életéhez.

– Mit keresel itt...? – Echo félig nyögte, félig lehelte a kérdést.

– Helló, Echo! – Evander White hangja most is ugyanolyan bizsergető volt, mint tíz évvel ezelőtt. – Reméltem, hogy itt találalak.

– Miért? – A kérdés sokkal ellenségesebben szakadt ki Echóból, mint szeretne volna.

A szíve is sokkal erősebben dobolt a férfi láttán, mint szeretne volna.

– Mert beszélünk kell.

Evander odaért elé. A farkasa szorosan mellette maradt, csupán egyszor lendítette meg üdvözlőn a farkát. Körbenézett a tisztáson.

Lazán tartott fülekkel, éber tekintettel, könnyeden figyelte a környezetet. Echo újra az emberre pillantott.

Evander jóképűsége szinte mart. Alig látszott meg rajta az eltelt tíz év, éles arccsontja, tökéletesnek ható vonásai még mindig megakasztották Echo lélegzetét, borostája férfiasá tette, mozdulatai figyelmet és határozottságot sugalltak.

Echo automatikusan pillantott le magára. Fűfoltos lett a nadrágja, hamutól mocskos a vászoninge, a haja izzadtan tapadt az arccsontjára. Nem ahhoz öltözött, hogy találkozzon egy exével. Különösen nem azzal az exével, aki a legtöbbet jelentette neki.

– Szólhattál volna előre – morogta.

– Félttem, hogy elhajtasz.

– Akkor hallgathattál volna a megérzésedre.

– Echo, én... – Evan megdörgölte az arcát. Sercegett a tenyere alatt a borosta, Echo egy pillanatra annyira tisztán érezte a bőrén a finom bizsergést, mintha ő maga simogatná.

Nem!

Képes arra, hogy ne gondoljon rá, képes arra, hogy kizárja a fejéből. Egy mély lélegzet, két mély lélegzet, lassan kifúj.

Nehezen jött a nyugalom.

Ebben a pillanatban Echo gyomra megkordult. *Szellemekre, lehet bármi esély rá, hogy Evan nem hallotta?* Nem sok. Az alakváltók halála élesebb az emberekénél.

Persze nem volt abban semmi szégyellnivaló, hogy sokórányi megfeszített varázslás után ennie kell. De ismét: ki akarna így mutatkozni az exe előtt? Evander viszont mintha készült volna erre. Egy muffin-illatot árasztó papírzacskót húzott elő. A mozdulat könnyed, természetes volt. Zavaróan magabiztos.

– Gondoltam, hogy éhes leszel.

A mondat összeszorította Echo torkát. Felidézte azokat az éveket, amikor Evan ott volt mellette, figyelt rá, hogy ne erőltesse túl magát, biztosította, hogy ehessen, ha az kell, alhasson, ha az kell.

El kellene utasítani a muffint?

Nos, az éhség nagyobb úr, mint a harag.

Echo elmarta a zacskót, és letelepedett a tisztás szélén egy kidőlt fa törzsére. Az első falat szétomlott a nyelvén. Alig rágta, csak nyelte a darabokat, míg el nem pusztította a süti felét. A cukor szétáradt a testében, a szellemerő finoman zsbongott a bőre alatt. Jobban érezte magát. Sóhajtott.

Evander megállt mellette. Ahogy világosodott, pillanatról pillanatra tisztábban látszott, mennyire elégedett magával. A farkasa kényelmesen elhelyezkedett. Echo nem akarta érezni a bundája puhaságát – ahogy Evander White borostájának bizsergésére, hajának selymére, kezének simogatására sem vágyott. Nem és nem.

– Miért etetsz engem? – kérdezte. Nem tette hozzá, hogy nincsenek már olyan viszonyban, de Evander megdöntötte a fejét, mintha hallaná a kimondatlan szavakat is.

– Gondoltam, hogy varázsolsz, és fel akartam készülni. Ahogy elnézlek, jól is jött.

A muffin kőtömbként süllyedt le Echo gyomrában. Pontosan tudta, hogyan néz ki, ha a mágia sok erőt vesz ki belőle. Tudta, hogy még soványabb, a bőre egészen szürke, a mozdulatai ügyetlenek. De az utolsó dolog, amire ilyenkor szüksége lett volna, hogy egy tökéletesen kinéző alakváltó a képébe vágja, mennyire csúnya.

Evander farkasa megrezzent egy pillanatra, de nem mozdult, nem jött a közelébe.

Furcsa volt ez a távolságtartás. Az alakváltók általában ösztönösen keresik a vadőr közelségét és mágiáját – Evander White farkasa pedig egy időben nagyon is tudatosan kereste Echo mágiáját.

De azok az idők elmúltak.

A gondolat keserű ízt hozott Echo torkába. Ez a látogatás nyilvánvalóan nem a régi kapcsolat felmelegítéséről szólt.

De akkor mi a fenéről?

– Szóval, mi vitt rá, hogy éppen most eljőjj idáig Mexikóból, és engem etess?

Evander mély lélegzetet vett.

– Szükségem van rád.

Egy egész pillanatra megállt a világ. Echo csak bámulta a férfit. Bámulta a szürkészöld szemek fényét, azt, ahogy kihúzta magát, a megugró ádámcsutkáját. Egy egész pillanatra megengedte magának, hogy többet halljon bele ebbe a mondatba, mint amennyit jelenthetett.

De aztán a pillanat elmúlt.

Evander alakváltó, ő meg egy vadőr. Mégis mi másért lenne rá szüksége?

– Miért nem ahhoz a vadörhöz fordulsz, akinek a területén élsz?

– Mert olyan ember kell, akivel egy nyelvet beszélünk.

Echo beleborzongott a mondat kétértelműségébe, de úgy döntött, marad a szó szerinti jelentésnél.

– Biztos vagyok abban, hogy találnál más vadőrt is az Államokban.

– Legalább hallgass meg!

– Miért? – Echo visszadobta a muffin maradékát a zacskóba, felpillantott a férfire. – Ne parancsolgass nekem! Ez csak egy süti volt, nem tartozom miatta, és nem vagyok a falkád tagja sem...

Megdermedt közöttük a levegő. A farkas összeszorította a száját, Echo szíve idegesen dobbant. Nem kellett volna ezt mondania. Nem kellett volna elárulnia, hogy egyáltalán *gondol* arra, hogy milyen lehet a White család tagjának lenni.

Nem az. Ennek oka van.

És ez az ok nem változott.

Evander nem őt választotta, hanem a családját. És persze, Echo ésszel megértette, hogy miért. De a szíve... A szíve most éppen olyan fájdalommal lüktetett, mint annak idején. Mintha másodszor is elárulnák.

Evander közelebb lépett hozzá, Echót megcsapta az alfa ereje, tánra hívta a mágiáját, ki kellett magát húznia, szembefeszülni vele. Megremegett közöttük a szellemerő, az alakváltó-mágia borzongást hozott Echo alhasába. *Nem!* Kizárta az érzést, kizárta az édes csiklandást. A férfi hosszan fújta ki a levegőt, a farkasa hátrébb lépett.

– Ezzel nem mehetek akárkihez – magyarázta Evander. – Annál kényesebb.

Mi a franc?!

Echóban harag lobbant, a mágiája szikraként csípett oda az alakváltónak.

– Normális vagy?! Azt hiszed, érdekelnek a kényes kis problémáid?

– Hát, te egy vadőr vagy, és...

– És akkor mi van? – pattant fel Echo. – Gondolod, hogy bármit megtehetsz velem? Elhagysz, aztán se szó, se beszéd, idetoppansz, és azt követeled, hogy álljak rendelkezésedre? Kihasználod, hogy a mágiám felel a tiédre, hogy elég, ha közlöd, vadőrre van szükséged, és az ösztöneim majd arra hajtanak, hogy segítsék... Hát rohadtul el vagy tévedve!

– Echo, én nem...

– Nem érdekel! Nem érdekel, hogy miért utaztál idáig, nem érdekel, hogy miért hiszed azt, hogy velem bármit megtehetsz. Tévedtél. Ennyi.

Szellemerő rezsent, újra egymásnak feszültek, Echo a mágiáján érezte a farkas mordulását. Burkot vont maga köré, védelem és erő falát. Minden izma megfeszült, a fejében lüktetett a szíve.

Evander volt az, aki visszavonult.

Halk sóhajjal lépett hátra, a farkasát közel tartotta, szinte a saját testébe olvasztotta.

- Rendben, talán tévedtem.
- Egészen biztosan tévedtél, White.

A férfi bólintott.

- Elnézést.

Echo keresztbe fonta a karját. Figyelte, ahogy a férfi távolodik, de nem jött a várt elégedettség, sem a megkönnyebbülés.

Ezek után képtelen volt elaludni.

Már jó pár órája forgolódott az ágyban, és vágott gondolatban Evanderhez még további sértéseket, amikor megrezsent a telefonja.

Evander White itt van az irodában – tudatta Temp.

Echo belenyögött a párnájába. Meglepte volna, ha Evander White-ot ennyire könnyű lerázni.

Küldd el a fenébe, és hagyj aludni! – írt vissza. Mintha bírna aludni...

És mintha nem érdekelné legalább egy kicsit, hogy mi a fene van Evander White-tal, hogy ennyire nyomul. Már az alapvető White-öntudaton kívül.

A családja az ősi családok egyike, olyan farkas alakváltók, akik még a bundájuk színéről kapták a nevüket, vagyis akiknek a vérvonala a szellemerő születéséig, az első boszorkányok és alakváltók idejéig vezethető vissza. Addig a korig, amikor az emberek megkapták a szellemektől a mágját.

Ősi család, büszke család, akiknek a vérvonala rengeteget jelent.

Mégis miért lepte meg, hogy Evander nem fogadja el a nemleges választ?

De majd Tempest helyreteszi...

Éppen a másik oldalára fordult, amikor újabb üzenet érkezett.

Nem küldhetem el.

Mi a franc?!

Echo olyan hirtelen ült fel, hogy beleszédült. Nem vall Tempre, hogy engedjen a férfinek.

Tempest folytatta: Gyere be, beszélgetek kell.

Echo fújt egyet. Az alvásnak lóttek, ahogy a lelki nyugalmanak is. Úgyhogy akár meg is tudhatja, hogy miért árulja el a legjobb barátjának.

NEM találkozom Evander White-tal. Azon már túl vagyunk. Téged hajlandó vagyok meghallgatni valami normális kaja felett.

Temp csak egy hatékony „oké”-t írt vissza, Echo pedig összekészült, hogy megtudja, milyen összeesküvés készül ellene.

A normális kaja egy nagy tál gnocchit jelentett a kedvenc éttermében. Még éppen csak kezdődött az ebédidő, de itt már a legtöbb asztalnál ültek. Paradicsom és pizzatészta illata, beszélgetésfoszlányok és valamilyen rádió halk zöreje úszott a levegőben. Szerencsére Temp elég jól ismerte ahhoz, hogy kérdés nélkül tudja, ide kell jönnie, mert Echo egy varázslással teli éjszaka után szénhidráttal és olasz kajával szeretett töltekezni.

Mellesleg nagy szüksége is volt rá. A fél muffin nem volt elég arra, hogy ellensúlyozza az alváshiány és a sokórányi varázslás okozta szédülést. Így nem is várta meg, hogy a barátjának odaérjen, már javában evett, mire Temp belejtett az ajtón, és a sűrűn elhelyezett asztalokat kerülgetve odasétált hozzá.

– Na, mesélj, miért akarsz a farkasok elé vetni? – mordult rá Echo.

Temp az égre emelte a szemét.

– Nem sok kicsit a dráma?

Echo keresztbe fonta a karját. Neheztelés lüktetett benne, még ha hitt is abban, hogy Tempest nem kényszerítené *ok nélkül* arra, hogy az exével beszéljen.

– Én már elküldtem Evandert a francba. Te miért nem voltál képes erre?

– Mert muszáj beszélned vele – mondta Temp. A hangsúlya megpiszkálta Echo hatodik érzékét.

Ha egy halállány így mond valamit, akkor nem egyszerűen csak arról van szó, hogy ő a világ legszarabb barátja. Hanem a szellemek miatt csinálja az egészet.

Echo várakozón hátradőlt. Temp viszont letelepedett a kockás asztalos asztal mellé, és egy intéssel magához rendelte a pincért. Az fülig vörösödve kezdett tüsténkedni: lesöpörte az asztról a morzsákat, jeges vizet hozott, és a nő elé tette az étlapot. Ő rá sem nézett, úgy rendelt bruschettát és polipot. Ami nyilván nem is volt az étlapon, de Echónak nem voltak kétségei, hogy hamarosan feltárlják a barátnőjének.

Tempest tizenkilenc éves volt, amikor egy halálos baleset felébresztette a szellemerejét. A lány, aki a halállal táncol, kétféle reakciót válthat ki a férfiakból: vagy tartanak tőle, vagy bármit megtennének, hogy megdöntsék. Néha a kettőt egyszerre. Az már csak a sors ironiája, hogy Tempet soha egyetlen férfi sem érdekelte.

A nőkre nem hat a halállányeffektus. Ami Echo véleménye szerint egyszerűen csak az igazságos világ jele. Jó, az nem az, hogy Tempest, akit mintha mindig skatulyából húztak volna ki, és a legmenőbb dízajnerek öltöztettek volna, nagyon is könnyen meghódította a nőket is. De azért legalább tennie kellett valamit.

– Mi fog történni? – unta meg Echo a türelemjátékot. Temp tartozott neki egy magyarázattal. Egy rohadt jó magyarázattal.

Mielőtt a barátnője bármit is mondhatott volna, eléjük pattant a pincér egy üveg borral.

– A ház ajándéka – mosolygott Tempestre.

– Kár a gőzért – mormogta Echo. A pincér zavartan rápislogott.

– Igazán kedves – mosolygott vissza Temp. Kihozták a bruschettáját is, úgyhogy egy hajtűvel kontyba fogta vörös tincseit, és a tányér fölé hajolt.

Echo gyorsan lecsapott az egyik szelet pirításra. A gnocchi határozottan nem bizonyult elégnek, és Temp az exe pártját fogta, most meg itt húzza az esztét.

– Nem rossz – ismerte el Tempest nagylelkűen, miután elpusztított egy szeletet.

– Nagyon nem akarsz nyilatkozni az Evander-ügyről. Ugye azért, mert mostanra már kitétted az irodából?

– Természetesen, hát titoktartás is van a világon...

Helyes.

Csak éppen ez még nem nyugtatta meg Echót.

Tempest nyilván nem hagyja a nyomozóiroda aktáit illetéktelen szemek közelében. De ez még nem jelenti, hogy Echo egyszer s mindenkorra megszabadul Evander White-től.

A bruschetta elfogyott, megérkezett a vaslapon sült polip. Fűszeres illatot árasztott, és egészen komolyan undorító volt, ami persze nem tartotta vissza Tempet attól, hogy elragadtatva rágcsálni kezdje.

– Evander ide fog jönni – mondta közben. Echo összerándult. – És jó lenne, ha meghallgatnád.

– Kétségeim vannak, hogy tényleg a barátom vagy-e.

– Echo, nem viccelek. Valami van a levegőben. Valami... közelít. Echót kirázta a hideg.

– Rossz dolog?

Maga sem értette, miért kérdezi. Tempest mágiája nem arról volt híres, hogy a napsütéses délutánokat és az életre szóló barátságokat jelezte előre.

Valójában a halállány elsősorban mások erőszakos és korai halálát érzi meg. Igaz, olyankor teli torokból sikít, és Temp megnyugtatóan csendes volt az elmúlt hónapokban. De azért kavargó, nehezen értelmezhető, mégis jelentős megérzései mindig voltak. És valahogy általában az élet borús oldalára vonatkoztak.

– Polippal álmodtam – közölte Temp. Echo rábámult.

– És az valami különösen rosszat jelent? Nem vagyok képben az álomfejtéssel... Szerintem a javasok szakterülete. Vagy a jósök?

Tempest a villájára szúrta a következő falat ételt.

– Három napja az jár a fejemben, hogy polipot akarok enni. Tulajdonképpen egészen jó, hogy ide tervezted ezt a megbeszélést. Jól csinálják.

Echo kifújta a levegőt.

– Az agyamra mész...

Temp letette a villát, most jóval komolyabban szólalt meg:

– Fehér, út, ajándék, erő, könny, harc. Ezeket a szavakat hozta a révület.

A révületek váratlanul törtek Tempre, Echo is talált már rá ebben az állapotban. Ilyenkor ugyanazokat a szavakat írta le egymás után végtelenszer. Telerótta velük a papírt, az asztalt, egyszer még a falakat is. Az első alkalom a közös koliszobájukban történt, nem sokkal azután, hogy Temp kikerült a kórházból.

Semmi értelme nem volt a szavaknak – amíg mind sorra értelmet nem nyertek.

Echo ezt most nem akarta megérteni.

– Nekem úgy hangzik, hogy óvakodj a fehértől, mert ha keresztezi az utadat, sírni fogsz. Úgyhogy hallgatnék a révületedre, és inkább másra bíznom White ügyét.

Tempest világos szemében együttérzés csillant.

– Tudom, hogy utálod itt látni őt, és legszívesebben seggbe rúgtam volna. De amikor besétált az irodába, csak az járt a fejemben, hogy *fehér*.

– Attól még akár seggbe is rúghattad volna – elégedetlenkedett Echo. Temp tudott különösen kemény lenni másokkal, és rohadtul nem tetszett neki, hogy az ő exét meg pátyolgatja.

Tempest szempillája megrezzent.

– Jogos. De akkor is. Megérkezett a fehér farkas. És aztán kiderült még valami.

– Ne kímélj... – morogta Echo kedvetlenül. Nem mintha Temp a kíméletességéről lett volna híres.

Most viszont sajnálat futott át az arcán – ami már nem egyszerűen csak birizgálta Echo hatodik érzékét, hanem konkrétan arra készítette, hogy sikítva meneküljön.

De nem tette meg. Nyilván.

– Evandernek van egy fia.

A mondat gyomorba vágta Echót. *Ne...* Nem akarta, hogy igaz legyen. Nem akart többet tudni róla. Nem akarta ezt a gyereket.

Pedig nyilván van. Hogyne lenne? Hiszen ezért hagyta el őt, ezt kérte tőle a családja, ezt akarta. Egy olyan gyereket, aki alakváltó.

Mert, persze, lehet alakváltó szülőknek szellemtelen gyereke. De a híres White család, akik köztünk járnak, amióta a szellemek átadták a szellemerőt, nem élhetnek alakváltó gyerek nélkül.

Márpedig egy vadőr gyereke sosem lehet alakváltó.

Egy mély lélegzet – *tudtad, hogy ez lesz* – két mély lélegzet – *ez téged nem minősít* – lassan kifúj.

– Oké, és nekem mi közöm ehhez? – Echo nagyon próbált semleges hangon kérdezni.

– A gyerek neve Shai.

Echo egy pillanatig csak értetlenül bámult. De mivel sokat foglalkozott a nevek jelentésével, az agya hamar feldobta a választ: Shai. Ajándék. Még egy szó Temp révületéből.

Nyelt egyet. A gombóc kitartott a torkában. Akkor sem akart ezzel foglalkozni. *Hadd ne kelljen!*

– Belemagyarázod.

– Lehet, de nem tudok szemet hunyni a révület vagy a saját megérzéseim felett. Echo, sajnálom. El akartam zavarni, amint megláttam. Csak aztán meg beugrott, hogy lehet jelentősége. Mellesleg fizet is a szolgáltatásért, ami...

– Kizárt, hogy pénzt fogadjak el White-tól! – csattant fel Echo. Temp rezzenéstelenül folytatta:

– Akkor majd az irodának fizet, és ez nekem jól jön, mert én nem kapok pénzt alakváltóktól főzetekért meg rituálékért, mint te. Jó ideje nincs új ügyünk.

Ez Echóba fojtotta a további tiltakozást. A nyomozóirodájuknak tényleg jól jönne a bevétel.

– Jogos – biccentett lemondóan.

A polip elfogyott, mert Tempest meghökkentően gyorsan tudott enni. Echo az abroszt birizgálta.

– Oké, mi a következő lépés?

– Kimegyek és beküldöm Evandert. Nagyon rá van pörögve arra, hogy beszéljeteK, szóval hallgasd meg.

– De nem muszáj segítenem neki, ugye?

Temp bizonytalan mozdulatot tett.

– Ha már mindent tudsz, akkor tudsz majd dönteni – állította, majd megtörölte a szája sarkát, és kisétált. A pincér azonnal

izgatottan követte, hátha kisedhet belőle egy dicsérő szót. vagy egy randiígéretet.

Echo hátradőlt a széken. Megpróbálta felvértezni magát Evander érkezésére...

Persze elbukott.

8. FEJEZET

EGY PILLANATRA MEGÁLLT A VILÁG, amikor Evander White belépett az étterembe. Mintha még az evőeszközök is visszafojtották volna a lélegzetüket, a székek is néma vigyázzban várták volna ki, hogy a férfi megérkezzen és körülnézzen.

Evander tekintete végigsöpört az éttermen, a farkasa lazán felbilentett farokkal nézett körül. Echo tudta, mit csinál: felméri a helyiséget. Nem azért, mert ő is érzékeny a veszélyekre, mint Temp, hanem mert alakváltó. És egy alakváltó mindig résen van. Ráadásul Evan a farkája egyik alfája. A feladatai közé tartozik, hogy gondoskodjon a megfelelő körülményekről a farka tagjainak, biztonságban, kényelemben, jóllétben tartsa őket.

Evan hosszúra nyújtott léptekkel sétált oda hozzá. Echo nyelt egyet, amikor megállt az asztala mellett, és rámarkolt a szék háttámlájára.

– Leülhettek?

– Nincs kedvem végig felnézni rád, szóval mindenképp.

Evander nesztelenül húzta ki a széket, leült, és azonnal felemelte a kezét.

– Miután elküldtél, elmentem Zenhez, és megkértem, hogy ajánljon másik vadőrt.

Echo bizonytalanul fonta keresztbe a karját a boszorkányköre vezetőjének említésére. Bízott Zen ítéletében – de nem mindig értette meg a motivációit.

– És akkor most te tévesztetted el a házzszámot, vagy Zen nem hallotta meg a *másik* szót?

– Továbbra is hozzád küldött, Echo. Állította, hogy te tudsz segíteni. Szóval csak annyit kérek, hogy hallgass végig, és ha nem vállalsz, majd kitalálok valamit.

Echo lemondóan intett.

Ezek itt mind szövetkeztek ellene. Jobb mielőbb túl lenni a dolgon.

Evander egy szívdobbanásnyi ideig csak nézte Echót. Bizsergett a bőre a tekintetétől.

– Szerintem előtte még rád fér egy tiramisu és egy kávé.

– Szóval ez a mai terved? Édességekkel traktálsz?

Evan nem felelt, csak elkapta az egyik pincér pillantását, és odahívta magukhoz. Ő rendelt mindkettejüknek. Echo nem bánta. Még emlékezett, hogy milyen volt elengedni magát Evander White mellett. Milyen volt hagyni, hogy egy alfa mindent kézben tartson, odafigyeljen az igényeire, és éppen annyit tegyen, éppen akkor, amire vágyik.

Echo nyelvén szétolvadt a sütemény, tejszín, kakaó és kávé íze egymásba simult, és a világ jónak tűnt, biztonságosnak, békésnek. Ő maga pedig erősnek. Egészségesebbnek.

– Valld be, szereted ezt csinálni – morogta, mert Evan határozottan elégedettnek tűnt. A férfi megvonta a vállát.

– Gondoskodom az enyéimről. Ez ösztönös.

Echo torka megfeszült, és Evander is megdermedt, ahogy felfogta, hogy mit mondott.

Nem. Echo még mindig nem tagja a falkájának. A gondolat tépte a lelkét, de már nem tudta elfelejtteni.

Őt nem kötötte semmilyen rituálé a White-okhoz. Viszont létezik egy másik nő, akit maguk közé fogadtak, akit Evander feleségül vett a szellemek és a törvények előtt, aki gyereket szülhetett neki. Létezik valaki más, aki megkapta azt a helyet a falkában, amit ő akart.

– Szóval, miért jöttél vissza? – kérdezte Echo. A tenyere öblében melengette a kávécsészét, és rohadtul elege lett a feszültségből.

– Van egy... – Evander elakadt, az arcára lassan ült ki a pír. Echo értékelte, hogy zavarba jön attól, hogy éppen neki említse a gyerekét.

– Egy fiad – mondta ki ő. Pedig égetett a szó. A gondolat is. De így ura lehetett az érzéseinek. – Temp említette.

– Igen. Shai...

Csend következett. Echo lebámult a kávécsészéjére, Evander farkasa behúzta kicsit a nyakát.

Ez meg mi? Echo érdeklődően mérte végig az alakváltót.

– Mi a helyzet veled?

– Nos ő... Úgy néz ki, mint... aki csak egy ember.

Echónak kellett egy pillanat, hogy felfogja. Aztán kiszakadt belőle egy nevetés. Keserű, dühös, és mégis... kissé kárörvendő.

– Ez komoly dolog! – mordult rá Evan.

– A helyzet iróniáján nevetek. – Echo hátradőlt a széken. Már el is múlt a torkából a nevetetnék, és csak szúrós gombóc maradt a helyén. – Elhagytál, hogy találj valakit, aki képes neked kifarkast szülni, és erre tessék...

A semmiért tetted. A semmiért dobtál el. De ezt már nem mondta ki. Nem lett volna értelme.

Evan szeme összeszűkül.

– Tudod, hogy meg kellett tennem...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hogyne, White, tudom én, mit jelent a nevetek. Gondolom, könnyen lecsértél.

– Honnan veszed ezt? Ott voltál? Láttad, hogyan érzem magam?

– morogta a férfi. A farkasa vele mordult, keserűen.

Echo félrekapta a tekintetét. Valóban nem.

Evander White meghozta a maga döntését, amikor Mexikóba ment, ahová az apja addigra már az idősebbik nővérét is elköltöztette. Evander a falkát, a vérvonalat, az ősi családot választotta. Bizonyára úgy érezte, helyesen cselekszik. Elégedett lehetett.

Echo meg elmerült a szellemerőben Zen irányítása alatt. Ő mérte fel az erejét, amikor először Wisconsin államba érkezett, ő állapította meg, hogy a mágia, ami miatt egyik hétről a másikra betege-sen lesoványodott, nem anorexia, nem is más kórság, hanem a szelle-mek adta különleges képesség. Vadőrmágia.

Egy vadőr nem hat senki másra, csak egy alakváltóra.

De egy vadőrnek sohasem születhet alakváltó gyereke.

– Szóval mind tettük, amit tennünk kellett. De mit tehetek most én érted?

Evander sóhajtott.

– Mit tehet egy vadőr egy alakváltóért? Azt, amihez ért.

Echo válla megfeszült. A farkas most mereven bámult rá. Várakozón. Még mindig tartotta a távolságot. Echo nyelt egyet.

Ezen kár szomorkodni. Ő most egy eszköz. És végül is erre született, ezt választotta. Hogy ez az eszköz legyen.

– Nem értem a feladatot. Azt mondod, a fiad ember.

– Azt mondtam, *embernek látszik*.

Echo megdöntötte a fejét.

– Mennyi idős?

– Hét lesz ősszel.

Ilyen nagy?